

Dankwoord Maud Vanhauwaert bij ontvangst van de mediaonderscheiding 2010 van Werkgroep Verder voor 'De Ontdekking van de Hemel'

dank u wel

dank u wel
voor deze media-onderscheiding
namens mezelf
maar ook namens Gerda, Roland, Sara, Karen, Maarten, Annick,
èn ook namens Arne en Eva

het is een beetje vreemd om een prijs te krijgen
voor iets dat je gemaakt hebt
naar aanleiding van de dood van twee goede vrienden
een beetje absurd eigenlijk

maar ik ben er heel blij mee
ik hoop dat op die manier veel mensen onze documentaire kunnen horen
en er misschien ook, al is het maar één iemand en al is het maar een paar seconden lang
kracht kan uit putten

ik hoop dat we met deze documentaire hebben kunnen aantonen
dat intens verdriet
niet alleen beleefd kan worden
in een kamer tussen vier muren met de rolluiken dicht
dat verdriet niet altijd begeleid hoeft te worden door tranen
en in een zakdoek moet worden gedraaid
en weggemoffeld

maar dat verdriet ook bewandelbaar kan zijn

want dat is wat wij gedaan hebben
ik ben samen met Eva, Karen en Maarten op wandel geweest
in de voetsporen van Arne

en we hebben daarbij gehuild van geluk
en gelachen van verdriet
en we hebben geprobeerd om ons daar niet schuldig om te voelen

verdriet is bewandelbaar

dat is natuurlijk makkelijk gezegd,
en ik denk dat niemand in deze zaal zal ontkennen
dat iemand verliezen aan zelfdoding
iemand dus
die je niet hebt kunnen overtuigen van het leven
gewoon verschrikkelijk is
en dat er eigenlijk geen troost bestaat

dat de troost wel even kan helen
maar dat alle onopgeloste vragen
de wonde al snel weer openknagen

zeker voor hen die dag in dag uit
met het verlies worden geconfronteerd

in die zin ben ik ook eerder een getuige dan een slachtoffer
en heb ik geen recht van spreken

maar goed
ik sta hier nu toch en ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt dat ik nog een paar bedenkingen maak

het is gek

soms bedenk ik me dat er veel meer mensen niet leven dan wel
er zijn biljarden doden
en slechts een paar miljard levenden vandaag
wij vormen –sowieso- de minderheid

en soms geloof ik
dat de overledenen de vertegenwoordigers van ons zijn in de dood
en dat wij hun vertegenwoordigers zijn in het leven

en als wij goede vertegenwoordigers zijn voor hen allemaal
dan moeten wij gewoon veel leven
om hen te compenseren

en dat is iets wat automatisch gebeurt

als ik de moeder zie van Arne en Eva bijvoorbeeld
dan lijkt zij zo vol van warmte
het lijkt alsof zij er plots twee levens heeft bijgekregen

in die zin is dit een hele hele volle zaal
want jullie hebben allemaal iemand meegebracht die er niet meer is

vorige week nog heb ik een man ontmoet die vorig jaar zijn vrouw is verloren
en hij zei me, en hij schaamde zich er bijna om,
dat hij zich nu dichter bij zijn vrouw voelt dan ooit tevoren

hij vergeleek het met op reis gaan
tijdens de reis onderga je gewoon
en het is pas na de reis dat de herinneringen ingekleurd worden
dat je je het licht van Sevilla herinnert
het lavendel ruikt van de Provence
dat je de zotte drukte voelt van Marrakech

en op dezelfde manier herinnert die man zich nu pas in volle intensiteit
het licht van zijn vrouw
haar zachte geur
en haar zotte drukte

en het zou natuurlijk mooi zijn als hij de intensiteit van de herinnering ook had gevoeld tijdens haar
aanwezigheid

en het zou natuurlijk nog mooier zijn
als zijn intense herinnering
weer het tastbare kreeg van haar aanwezigheid.

maar, ja zo werkt het nu eenmaal niet

en vaak voelen wij ons gewoon kleine mensen
met smalle schouders
die niet niet zoveel onbegrip kunnen dragen, niet zoveel woede, niet zoveel verdriet

soms verdragen wij de vragen niet

en soms zouden wij gewoon nog een keer, al was het maar een seconde,
onze schouders willen ophalen
eindelijk nog eens helemaal 'opgelucht' willen zijn

het is misschien een geruststelling dat als je tegen iemand aanleunt
je schouders plots breder kunnen worden
en het is een geruststelling dat de persoon tegen wie je aanleunt zelf niet sterk hoeft te zijn
want:

ook als je met tweeën schuin staat, kan je tegen elkaar leunen

ik wens iedereen die hier zit dan ook
een schouder om tegenaan te leunen,
heel veel moed
en vooral heel veel leven

dank u wel